

РЕШЕНИЕ

№ 33851

гр. София, 16.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.09.2025 г. в следния състав:

ПРЕДС
ЧЛЕ

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7203** по описа за **2025** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Е. И. Л., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Д. Р. от А.К.- Р., срещу Решение №2190 от 16.06.2025г., постановено по НАХД № 7067/2025г., по описа на Софийски районен съд, НО, 116-ти състав, с което е потвърден електронен фиш серия К № 10477391 на СДВР, с който на осн. чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата се релевират доводи, че по неясен начин е посочен кой е субектът на нарушението по чл. 182 от ЗДвП, тъй като не било изяснено дали административното наказание е наложено на касатора Л., или на друго лице с фамилия Г., посочено в крайния съдебен акт на СРС. Твърди се, че поради липса на процедура за поправка на явна фактическа грешка в НПК и ЗАНН, е налице основание за отмяна на обжалваното решение. В жалбата се сочи още, че тъй като процесуалният представител на касатора Л.- адв. Р., е бил възпрепятстван да присъства на проведено по делото о.с.з. на 10.06.2025г., то правото на защита на Л. е било накърнено, като се изтъква, че това също е основание за отмяна на решението на въззивния съд. Касаторът излага, че авторството на нарушението не е било установено по безспорен начин. Моли за отмяна на обжалваното решение и връщането му за ново разглеждане от друг състав на СРС.

В съдебно заседание, не се явява, като се представлява от адв. Р., който поддържа жалбата

и претендира разноски.

Ответникът, СДВР, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност и недоказаност на жалбата, като моли за нейното отхвърляне. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, поддържа становището си по жалбата, моли да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана, намира решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба и неправилност на решението на СРС. Моли за уважаване на касационната жалба.

Административен съд София - град, VI-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 09.11.2024 г., в 13:21 часа, в [населено място], по [улица], с посока от [улица] към Околовръстен път, при въведено ограничение на скоростта от 50 км/ч за населено място, е установено и заснето с мобилно автотехническо средство АТСС CORDON-M2 №MD1196, изпитано с протокол за проверка от БИМ от 06.12.2023г. и със снимков материал към създадения клип, нарушение на скоростта, извършено с лек автомобил марка „М.“, модел „МЛ 280 ЦДИ“, с рег. [рег.номер на МПС] , движещ се със скорост от 76 км/ч, след приспадане от 3 км/ч толеранс от 79 км/ч или с превишена скорост над разрешената от 26 км/ч. - нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

След заснемане на нарушението, на собственика на автомобила - на Я. А. бил издаден и връчен ЕЛЕКТРОНЕН ФИШ (ЕФ) № Серия К № 9952545 на СДВР. Като собственик на процесния лек автомобил чрез проверка в база данни КАТ, е посочен именно ЕТ Я. А.-ЕВРО ЕЛИТ, обстоятелство, което не е предмет на оспорване. На 24.02.2025г., Я. А. се възползвал то възможността си да подаде декларация по чл.189, ал.5 от ЗДвП, в която посочил, че на посочената дата в издадения на негово име ЕФ - 09.11.2024г., е бил предоставил автомобила си на жалбоподателя Л., който е извършител на нарушението. Към декларацията предоставил и доброволно предоставено му от Л. копие на свидетелството му за управление на МПС.

В тази връзка ЕФ на А. бил анулиран и на жалбоподателя Л. бил издаден процесният ЕФ Серия К № 10477391 на СДВР с дата от 28.02.2025г.

За да постанови оспореното решение въззивният съд е приел, че в съответния ЕФ серия К №10477391 нарушението е описано по начин, който дава възможност на лицето да разбере повдигнатото му административно наказателно обвинение. Ясно е посочена нарушената правна норма. Във фиша е отразена посоката на движение на МПС, както и че нарушението е извършено извън населено място, пътят, по който се е движело МПС-то, посоката на движение, датата и часа на преминаване през участъка, в който е засечена

превишената скорост. В направеното заснемане на нарушението, мястото на извършване на нарушението е установено с координати. Съставеният електронен фиш съответства на одобрения от министъра на вътрешните работи образец, представен като такъв по административната преписка, както и е представена заповедта, с която е одобрен образецът. Предвид на това СРС е приел, не са налице нарушенията относно съдържанието на оспорения фиш, водещо до неговата отмяна.

С оглед гореизложеното, настоящият състав намира, че въз основа на събраните по делото доказателства по несъмнен начин се установява, че в случая законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на Е. И. Л. за нарушение по чл.21, ал. 1 от ЗДвП. Съгласно приложена по делото декларация, Я. А. собственооръчно е декларирал, че именно Е. Л. е управлявал лек автомобил марка „М.“, модел „МЛ 280 ЦДИ“, с рег. [рег.номер на МПС] , на 09.11.2024 г., около 13:21 часа. Нормата на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП е във връзка с чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, която урежда процедура по установяване на действителния извършител на конкретното нарушение, като освен декларацията по чл.188 ЗДвП, Я. А. е предоставил и доброволно дадено му копие от СУМПС на Е. Л.. Когато собственикът на МПС, с което е извършено нарушението, се възползва от тази възможност, са налице предпоставките на чл. 189, ал. 5, т.4, предл. 3 ЗДвП, според който административнонаказателната отговорност ще се носи от отговорното за извършеното нарушение лице, на което собственикът е посочил, че е предоставил моторното превозно средство. От страна на СДВР процедурата, предвидена по ЗДвП, е спазена. Предоставяйки доброволно копие от СУМПС-то си, Л. на практика се е съгласил с факта, че той ще поеме вината за нарушението. Твърденията му в жалбата, че самият той може да е предоставил автомобила на друго лице не променят обстоятелството, че законовата процедура е спазена, тъй като не е предвидена възможност за подаване на декларация по чл.189, ал.5 ЗДвП, респективно анулиране на ЕФ и от лицето, посочено от собственика, за водач на процесната дата и час. В този смисъл, се явява неоснователно възражението на касатора, че не е доказано, че именно той е шофирал процесния лек автомобил с превишена скорост.

Относно възражението, че правото на защита на жалбоподателя е било накърнено, тъй като неговият процесуален представител не е присъствал на проведеното на 10.06.2025г. заседание поради медицинска интервенция, настоящият състав го определя като неоснователно. Пред СРС не е била представена молба за отлагане на делото, придружена с болничен лист, нито представените пред тази инстанция епикризи. Няма и доказателства, че страната не е могла да участва лично. Тоест, не са налице данни, че страната и пълномощникът ѝ са били едновременно възпрепятствани да се явят в съдебно заседание, по причини, които не могат да бъдат отстранени. Невъзможността следва да е кумулативна, както за страната, така и за пълномощника ѝ. Също така, във въззивното производство не е допуснато нарушение на процесуалните правила, в резултат на което да е осуетено правото на страната да участва в това производство, при редовна процедура по призоваване. Още повече, че личното явяване на страните във въззивното производство не е задължително. Според настоящия състав се налага извод, че не е допуснато нарушение на процесуалните правила, в резултат на което да е осуетено правото на защита на страната в това производство. Въпреки твърденията за ограничение на правото на защита, нито в жалбата, нито в нарочни молби са отправени конкретни доказателствени искания, които, ако са били разгледани, са щели да променят изводите на съда. В касационната жалба също не се съдържат доказателствени искания, въпреки че за установяване на

касационните основания се допускат само писмени доказателства, съгласно чл.219, ал.1 АПК, такива с жалбата не са искани.

Неоснователно е и възражението, че поради липса на процедура за поправка на явна фактическа грешка в НПК и ЗАНН, е налице основание за отмяна на обжалваното решение. Волята на въззивния съд е ясно изразена, като в процесния случай е ясно, че е налице техническа грешка на едно място в изложението, която не пречка по никакъв начин възприемането на заетата от СРС в крайния му съдебен акт позиция относно това кое е лицето, на което е наложено административното наказание. Волята на съда е ясна и от написаното в диспозитива на решението.

Предвид изложеното, настоящият състав приема, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, на касатора не се дължат разноски.

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като с оглед изхода от спора и на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, такива му се дължат. Като съобрази фактическа и правна сложност на делото, в полза на ответника следва да се присъдят разноски в размер на 130, 00 лв. за тази инстанция.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК,

Административен съд София - град, VI-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №2190 от 16.06.2025г., постановено по АНД № 7067/2025г.по описа на СРС, 116-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.